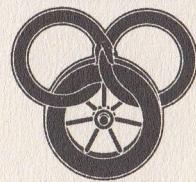

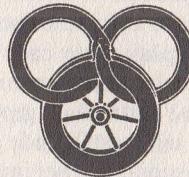
ROBERT JORDAN

Ciclul
Roata Timpului
cartea întâi

OCHIUL LUMII

PROLOG

Piscul Dragonului

Palatul încă se mai cutremura din când în când, pe măsură ce pământul huruia din adâncuri, amintindu-și de ceea ce se petrecuse, și gema de parcă nu-i venea să creadă. Razele de soare care pătrundeau prin fisurile din pereți făceau să slipească fuioarele de praf care tot mai pluteau în aer. Peste tot, pe pereți, pe podele, pe tavane, se vedea urmele pârjolului. Dungi negre și late străbateau vopseaua scorojită și luciu frescelor ale căror culori fuseseră cândva vii și vesele; funinginea acoperea dărâmăturile frizelor de oameni și animale, care păreau că încercaseră să plece până ce avea să se liniștească haosul. Morții zăceaau peste tot, bărbați, femei și copii, culcați la pământ, în timp ce încercau să fugă, de fulgerele care luminaseră fiecare corridor, sau cuprinși de flăcările care izbucniseră de pe urma acestora, sau rămași prizonieri în piatra care se revârsase peste tot, ca și cum ar fi fost vie, înainte să se lase iarăși liniștea. Printr-un ciudat contrast, tapiseriile colorate și tablourile, toate niște capodopere, atârnau încă la locul lor, neatinse, cu excepția porțiunilor în care pereții umflați le strâmbaseră poziția. Mobilele meșteșugit lucrate,

incrustate cu fildes și aur, rămăseseră pe loc; se dărâmaseră doar cele care fuseseră atinse de podeaua care se vălurise. Mintea care provocase distrugerea lovise drept la țintă, fără să bage în seamă lucrurile neimportante.

Lews Therin Telamon rătăcea prin palat, ținându-și cu șicură echilibru atunci când pământul se clătina.

– Ilyena! Iubito, unde ești?

Poala mantiei sale, de culoare cenușiu-deschis, se umezi de sânge, atunci când păși peste cadavrul unei femei care zacea cu ochii încă deschiși, încremeniți a neîncredere; frumusețea ei bălaie fusese distrusă de groaza ultimelor clipe.

– Iubita mea soție, unde ești? Unde se ascund cu toții?

Privirile îi căzură asupra proprietății imaginii, reflectate într-o oglindă care atârna strâmb pe un perete de marmură, umflat din loc în loc. Cândva, șeptmintele sale fuseseră de o eleganță regală, colorate în cenușiu, stacojiu și aur; acum, stofa frumos țesută, adusă de neguțători de dincolo de Marea cea Mare, era ruptă și murdară, plină de praf, același praf care-i năclăia părul și pielea. Pipăi o clipă simbolul cusut pe mantie, un cerc pe jumătate alb și pe jumătate negru, culorile fiind separate de o linie șerpuită. Simbolul acela însemna ceva. Dar cercul brodat nu-i putea ține atenția trează pentru prea multă vreme. La fel de mirat, se privi în oglindă. Văzu un bărbat înalt, de-abia ajuns la vârstă mijlocie, chipeș cândva, dar acum cu părul mai mult alb decât castaniu și cu chipul ridat din cauza încordării și a grijilor, cu ochi întunecați, care fuseseră martori la prea multe grozăvii. Lewis Therin chicotii, apoi își dădu capul pe spate. Râsul său răsună prin sălile lipsite de viață.

– Ilyena, iubito! Vino încoace, dragă soție. Trebuie să vezi și tu asta.

În spatele său văzduhul se văluri, scăli, apoi se închegă, dând la iveau silueta unui bărbat care privi în jur și se strâmbă o clipă, dezgustat. Nu era la fel de înalt ca Lewis Therin și era îmbrăcat numai în negru, cu excepția dantelei albe ca zăpada de la guler și a modelelor argintii care împodobeau vârfurile răsucite ale cizmelor sale înalte până la glezne. Păși atent, ținându-și cu grija mantia ca să nu atingă morții. Podeaua încă tremura de pe urma cataclismului, dar atenția bărbatului era îndreptată asupra celui care se privea în oglindă și râdea.

– Prinț al Dimineții, rosti el. Am venit să te iau.

Râsul încetă brusc, iar Lewis Therin se întoarce, fără să pară surprins.

– Aha, un oaspete. Ai Glas, străine? În curând va fi vremea pentru Cântare, iar pe-aici sunt cu toții bine-veniți să ia parte. Ilyena, iubito, avem un oaspete. Ilyena, unde ești?

Bărbatul în negru făcu ochii mari de uimire, se repezi spre cadavrul femeii cu părul auriu, apoi se înapoie la Lewis Therin.

– Lua-te-ar Shai'tan, oare mana te-a atins deja atât de adânc?

– Numele asta, Shai..., mormură Lewis Therin, tremurând și ridicând o mână ca și cum încerca să țină ceva la distanță. Nu trebuie să-l rostești. E primejdios.

– Deci măcar atâtă îți amintești. Primejdios pentru tine, prostule, nu pentru mine. Ce-ți mai amintești? Trezește-te, idiot orbit de Lumină! N-am să te las să sfărșești așa, nepăsat, cu mintea rătăcită! Amintește-ți!

O clipă, Lewis Therin rămase cu ochii holbați la mâna sa ridicată, fascinat de dărele de negreală. Apoi se șterse pe haina încă și mai murdară și-si îndrepta atenția către celălalt.

– Cine ești și ce vrei?

Bărbatul în negru își îndrepta umerii, arătat.

– Cândva, mi se zicea Elan Morin Tedronai, dar acum...

– Distrugătorul Speranței, se auzi șoapta lui Lewis Therin; o amintire îi zvâcni în minte, dar el întoarce capul, ferindu-se.

– Deci tot îți mai amintești câte ceva. Da, Distrugătorul Speranței. Așa mi-au spus oamenii, după cum și tie îți au spus Dragonul, dar, spre deosebire de tine, eu îmi port numele cu bucurie. Mi l-au dat ca să mă facă de rușine, dar mai am încă vreme să-i fac să îngenuncheze și să-l adore. Tu ce-ai să faci cu numele tău? După ziua de azi îți se va spune Ucigașul-de-Neam. Ce-ai de gând să faci?

Lewis Therin se încruntă, privind în lungul sălii distruse.

– Ar trebui ca Ilyena să fie aici, să întâmpine oaspetele, murmură el absent, apoi ridică glasul. Ilyena, unde ești?

Pământul se cutremură; corpul femeii cu părul auriu treșătă, ca și cum i-ar fi răspuns, dar ochii lui nu îl zăriră.

Elan Morin făcu o grimasă.

— Uită-te la tine, zise el cu dispreț. Cândva, erai primul dintre Slujitorii. Cândva purtau Inelul de Tamyrlin și seudeai pe Tronul Înalț. Cândva stăpâneai cele Nouă Sceptre de Putere. Și-acum, uită-te la tine! O zdreanță de om, jalnic, distrus. Dar nu-i de ajuns. M-ai umilit în Sala Slujitorilor. M-ai înfrânt la Porțile din Paaran Disen. Dar acum eu sunt cel mai mare. Nam să te las să mori până ce nu-ți dai seama de asta. Iar când vei muri, ultimul tău gând va fi întruchiparea deplină a înfrângerii tale și vei vedea că este desăvârșită. Sau, poate, nici nu te las să mori...

— Nu înțeleg de ce nu apare Ilyena. Ce-o să mă mai certe dacă i se va părea că i-am ascuns un oaspete. Sper că îți place conversația, ea e înnebunită după asta. Ai grija. Ilyena îți va pune atâtea întrebări, că s-ar putea să ajungi să-i spui tot ce știi.

Dându-și mantia cea neagră pe spate, Elan Morin își arcui palmele.

— Păcat de tine, murmură el, că nu e aici vreuna dintre Surorile tale. Eu niciodată nu m-am priceput la Vindecare, iar acum urmez calea unei alte puteri. Dar chiar și una dintre ele îți-ar fi putut oferi câteva clipe de trezie, dacă nu apucai să-o distrugi mai întâi. Eu pot să fac ceva la fel de potrivit pentru ceea ce vreau să obțin.

Zâmbetul care-i apără brusc pe față exprima cruzime.

— Numai că mi-e teamă că vindecarea lui Shai'tan e difertă de cea pe care o cunoști tu. Vino-ți în fire, Lews Therin!

Întinse mâinile, iar lumina se micșoră, de parcă o umbră acoperise soarele.

Lews Therin fu cuprins de durere și tipă, un tipăt care venea din adâncurile ființei lui, un tipăt căruia nu-i putea pune capăt. Pe șira spinării i se întinseră flăcări; prin vene i se scurse acid. Se prăvăli pe spate, căzând pe podeaua de marmură; capul său se lovi de piatră și zvâcni. Inima începu să-i bată de-i spărgea pieptul; fiecare bătaie îi trimitea prin trup o nouă flacără. Neajutorat, el începu să se zvârcolească. În loc de craniu avea un glob care se zvârcolea, pe punctul să crape. Strigătele sale răgușite răsunăra prin tot palatul.

Încet, foarte încet, durerea se domoli. Trecuță parcă mii de ani înainte să se opreasă de tot, iar el încă mai tresărea slab, trăgând cu greu aer în piept prin gâtul său. Mii de ani se

scurseră, parcă, înainte să izbutească să se întoarcă pe o parte, cu mușchii moi și fleșăciți, apoi să se ridice pe mâini și pe genunchi. Privirea i se opri pe trupul femeii cu păr auriu, iar tipătul care izbucni din el le întrecu pe toate cele scoase mai devreme. Împleticindu-se, de-abia ținându-se pe picioare, el se tări cu greu pe podea până la ea. Adunându-și toate puterile pe care le mai avea, o luă în brațe. Mâinile îi tremurau în timp ce-i dădea părul pe spate, descoperindu-i chipul cu ochii larg deschiși.

— Ilyena! Lumina să m-ajute, Ilyena!

Trupul i se lăsa protector peste al ei; suspinele lui erau tipetele adânci ale unui bărbat care nu mai avea pentru ce să trăiască.

— Nu, Ilyena, nu!

— O poți avea la loc, Ucigașule de Neam. Marele Stăpân al Întunericului o poate reduce la viață, dacă primești să-l slujești. Să mă slujești pe mine.

Lews Therin își ridică ochii, iar bărbatul în negru, fără să vrea, făcu un pas înapoi, ferindu-se de privirea lui.

— De zece ani, Distrugătorule, spuse încet Lews Therin, ca șoapta unei lame de oțel scoase din teaca ei, de zece ani stăpânul tău ticălos a distrus lumea. Și-acum asta. Îți făgăduiesc că...

— Zece ani! Neghiob jalnic! Războiul ăsta nu ține de zece ani, ci de la începutul vremii. Noi doi ne-am luptat de o mie de ori pe măsură ce Roata se învârtea, de o mie de mii de ori, și o să ne mai luptăm până ce timpul moare și Umbra iese învingătoare!

Bărbatul în negru își sfârși vorba cu un strigăt, cu pumnul ridicat, și veni rândul lui Lews Therin să se tragă înapoi, cu răsuflarea tăiată, din față strălucirii din ochii Distrugătorului.

Cu mare grija, el o lăsa pe Ilyena jos, trecându-i cu blândețe degetele prin păr. Se ridică. Avea ochii înecați în lacrimi, dar glasul îi era de oțel:

— Nu există iertare pentru toate celealte fapte pe care le-ai făcut, Distrugătorule, dar pentru moartea Ilyenei îți făgăduiesc că te voi lovi în aşa fel încât stăpânul tău nu te va mai putea face la loc. Pregătește-te să...

— Amintește-ți, neghiobule! Amintește-ți de asaltul tău zadarnic asupra Marelui Stăpân al Întunericului! Amintește-ți de răspunsul lui! Amintește-ți! Chiar în clipa asta, cei O Sută de Tovărăși fărâmă lumea în bucăți și, cu fiecare zi, alți o sută li se alătură. Ce braț a ucis-o pe Ilyena cea cu păr de aur, Ucigașule-de-Neam? Nu al meu. Nu al meu. Ce braț i-a culcat la pământ pe toți cei cărora le curgea prin vene un strop din sângele tău, pe toți cei pe care-i iubeai, care te iubeau? Nu al meu, Ucigașule de Neam. Nu al meu. Amintește-ți și așă care e prețul de plătit dacă i te împotrivești lui Shai'tan!

Lews Therin începu brusc să transpire. Sudoarea îi lăsa dăre umede prin praful și murdăria de pe chip. Își aminti, ca prin ceată, ca visul unui vis, dar știa că totul era adevarat.

Geamătul său se izbi de ziduri, geamătul unui om care tocmai descoperise că-și atrăsesese blestemul asupra sufletului său cu propria mâna; el își brăzdă fața cu unghiile, ca pentru a smulge de acolo imaginea a ceea ce făcuse. Pe unde se uita, ochii săi dădeau de morți. Erau rupti în bucăți sau fărâmăți, sau arși, sau dispărăți pe jumătate în piatră. Peste tot zăceaui chipuri fără viață pe care le cunoștea și le iubea. Bâtrâni slujitori și prieteni din copilărie, tovarăși credincioși de-a lungul anilor lungi de luptă. Și copiii săi. Fiii și fiicele sale, culcați la pământ ca niște păpuși sfărâmate, ale căror jocuri se curmăseră pentru totdeauna. Cu toții, uciși de mâna sa. Chipurile copiilor îl acuzau, ochii goi îl întrebau de ce o făcuse, iar lacrimile lui nu ajungeau să le răspundă. Râsul Distrugătorului îl biciuia și-i îneca gemetele. Nu mai putea suporta chipurile, durerea. Nu mai putea îndura să mai rămână nicio clipă în acel loc. Cu disperare, se întinse spre Adevăratul Izvor, spre Saidin cel Pătat, și Pluti.

Pământul din jurul său era plat și gol. Prin apropiere curgea un râu, drept și lat, dar Lewis Therin simțea că, de jur împrejur, cale de o sută de leghe, nu era niciun om. Era singur, atât de singur pe cât putea fi un bărbat aflat încă în viață, dar nu putea scăpa de amintire. Ochii îl urmăreau prin nesfârșitele caverne ale minții sale. Nu se putea ascunde din calea lor. Ochii copiilor. Ochii Ilyenei. Își întoarse chipul către cer, cu lacrimile sclipindu-i pe obraji.

— Iartă-mă, Lumină!

Dar nu credea că iertarea putea veni vreodată. Pentru ceea ce făcuse, nu exista iertare. Și totuși, strigă spre cer și cerși ceea ce nu credea că ar fi putut primi.

— Iartă-mă, Lumină!

Era încă în contact cu Saidin, jumătatea bărbătească a Puterii care conducea universul, care făcea să se învârtească Roata Timpului, și simțea mana uleioasă care-i întina suprafața, rămasă de pe urma ripostei Umbrei, murdăria care osândise lumea. Din pricina lui. Din pricina că, în trufia sa, crezuse că oamenii puteau fi pe potriva Creatorului și puteau face la loc ceea ce Creatorul făurise, iar ei stricaseră. Astă crezuse, în trufia sa.

Sorbi adânc din Adevăratul Izvor și apoi și mai adânc, ca un om care murea de sete. În scurtă vreme, adunase mai mult din Puterea Supremă decât putea conduce fără ajutorul altcui-va; se simțea de parcă pielea îi luase foc. Încordându-se, se forță să mai adune, încercă să o soarbă pe toată.

— Iartă-mă, Lumină! Ilyena!

Aerul se transformă în foc, iar focul, în lumină lichidă. Fulgerul care căzu din ceruri ar fi străpuns și ar fi orbit orice ochi care l-ar fi zărit, fie și pentru o clipă. Se prăbuși din văduh, îl străbătu înflăcărat pe Lewis Therin Telamon și se scurse în măruntaiile pământului. Piatra se făcu abur la contactul cu el. Pământul se zvârcoli și tremură ca o făptură vie aflată în ghearele morții. Dunga sclipitoare dăinui numai pentru o clipă, legând cerul de pământ, dar și după ce dispără pământul tot tremura, ca marea pe timp de furtună. Piatra topită erupse cinci sute de picioare în aer, iar solul care gema se înălță, aruncând șuvoiul arzător din ce în ce mai sus. De la miazănoapte și de la miazăzi, de la răsărit și de la apus, vântul începu să sufle, rupând copaci ca pe niște betisoare, strigând ascuțit și năpustindu-se ca pentru a ajuta muntele să crească din ce în ce mai sus spre cer. Mereu spre cer.

În sfârșit, vântul se potoli; pământul încă mai tremura ușor, de parcă ar fi murmurat ceva. Din Lewis Therin Telamon nu mai rămăsesese niciun semn. Pe locul în care se aflase era acum un munte, care se înălța mai multe mile către cer, cu lava topită care încă se scurgea din vârful său neregulat. Râul cel lat și drept fusese împins mai departe de munte și silit să

façă un cot, iar apoi să se despartă pentru a forma la mijloc o insulă lungă. Umbra muntelui aproape că atingea insula; se întindea întunecată peste pământ, ca brațul rău prevestitor al profetiei. O vreme, nu se mai auziră decât murmurele înfundate, ca de protest, ale pământului.

Pe insulă, văzduhul sclipi și se închegă. Apără bărbatul în negru, care rămase cu ochii ațintiți la muntele de foc ce se înălța din câmpie. Chipul i se schimboși de furie și dispreț.

— Nu poți scăpa așa ușor, Dragonule. Între noi doi, povestea nu s-a terminat. Nu se va termina până la sfârșitul veacurilor.

Apoi el dispără, iar muntele și insula rămaseră pustii. Așteptând.

Iar Umbra a căzut pe Pământ și Lumea s-a fărâmăt piatră cu piatră. Oceanele s-au retras, iar munții au fost înghițiti și popoarele s-au împrăștiat prin cele opt colțuri ale Lumii. Luna era ca sângele, iar soarele era precum cenuşa. Mările fierbeau, iar cei vii îi invidiau pe cei morți. Totul era sfârșat și totul se pierduse, în afara amintirii. și mai presus de orice rămăsese o amintire, a celui care adusese Umbra și Frângerea Lumii. și i s-a spus Dragonul.

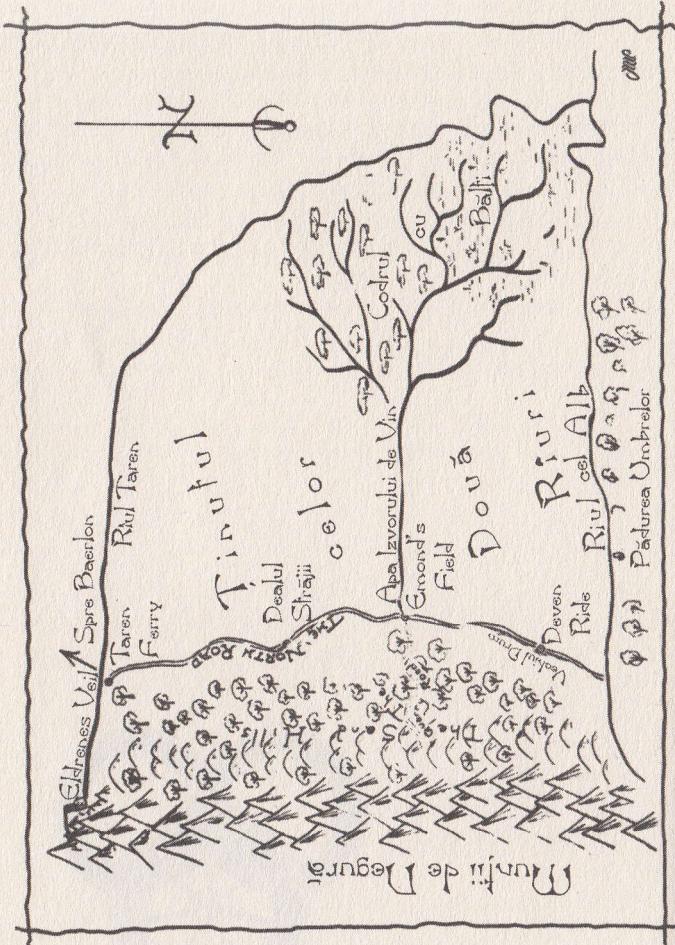
(din *Aleth nin Taerin alta Camora, Frângerea Lumii*.

Autor necunoscut, Vârsta a Patra)

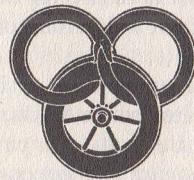
Iar în acele zile s-a-ntâmplat, aşa cum se mai întâmplase și înainte și se va mai întâmpla, ca Întunehântului, împovărând sufletele oamenilor, iar cele verzi să se usuce și speranța să moară. și oamenii i-au strigat Creatorului, spunându-i: O, Lumină a Cerurilor, Lumină a Lumii, fie ca în final Cel Făgăduit să se nască din munte, aşa cum spun profetiile, cum a fost în vremurile trecute și cum va fi din nou în cele ce vor veni. Fie ca Seniorul Zorilor să cânte pământului, pentru ca toate cele verzi să crească și miei să zburde prin vâi. Fie ca brațul Seniorului Zorilor să ne adăpostească de Întuneric, iar marea sabie a dreptății să ne apere. Fie ca Dragonul să plutească din nou pe aripile timpului.

(din *Charal Drianaan te Calamon, Ciclul Dragonului*.

Autor necunoscut, Vârsta a Patra)

CAPITOLUL 1

Un drum pustiu

Roata Timpului se învârte mereu, iar Vremurile vin și trec, lăsând în urmă amintiri care devin legendă. Legendele pălesc și se transformă în mituri, și până și miturile sunt de mult uitate atunci când Vârsta care le-a dat viață se întoarce. Într-o Vârstă, căreia unii îi spuneau cea de-a Treia, una ce încă urmează să vină, dar e de mult apusă, o pală de vânt izbucnii în Munții de Negură. Vântul nu era începutul începuturilor, căci mișcările Roții Timpului nu cunosc începuturi și sfârșituri. Era doar un început printre atâtea altele.

Iscat de sub piscurile mereu înconjurate de nori de pe urma căror munții își primiseră numele, vântul suflă spre răsărit, peste Dealurile Nisipoase – care cândva, înainte de Frângerea Lumii, fuseseră malul unui mare ocean. Apoi se prăvăli spre Tinutul celor Două Râuri, străbătând pădurea încălcită numită Pădurea de la Apus, și se abătu asupra a doi bărbați care mergeau, cu o căruță și un cal, de-a lungul drumului pietruit numit Calea Carierei. Cu toate că primăvara ar fi trebuit să înceapă de mai mult de o lună, vântul purta cu el un suflu de gheăță, ca și cum ar fi preferat să aducă nori de zăpadă.

Rafalele îi lipeau lui Rand al'Thor mantia de spate; îi încurcau bucate de lână de culoarea pământului printre picioare, apoi o făcea să fluture în spatele lui. Băiatul își dorea să fi avut un surtuc mai gros sau să-și fi pus încă o cămașă. Aproape de fiecare dată când încerca să-și tragă mantia pe lângă corp, aceasta se prindea în tolba care-i atârna la șold. Oricum, nu prea îl ajuta dacă încerca să-și țină mantia cu o singură mâna – în cealaltă avea arcul, cu o săgeată deja pregătită, gata să tragă.

După ce o rafală foarte puternică îi smulse mantia din mâna, el aruncă o privire spre tatăl său, pe deasupra spinării iepei lătoase, maronii. Se simți cam ca un prostănic pentru faptul că voise să se asigure că Tam era încă acolo – dar era una din acele zile în care totul părea cu puțință. Vântul vvia atunci când se întețea, dar, în afară de asta, tot ținutul era cufundat într-o tăcere grea. Prin comparație, scărțătul ușor al osiei părea foarte zgomotos. În pădure nu cânta nicio pasăre, de pe nicio creangă nu se auzeau chițăturile veverițelor. Nu că s-ar fi așteptat să le audă – nu într-o aşa primăvară.

Numai copacii care nu-și pierdeau frunzele sau acele în timpul iernii mai erau încă verzi. Mănușchiuri de crengute căzute din tufișurile rămase din anul care trecuse se întindeau, ca niște pânze maronii de păianjen, peste țancurile de stâncă de sub copaci. Și buruienile erau puține – cele mai numeroase printre ele erau urzicile, iar celealte erau tot felul de soiuri cu ghimpi sau cu ace sau buruienile puturoase care-ți lăsau un miros de mucegai pe încăltări dacă le călcai cumva, din greșală. Pe jos, acolo unde copacii adunați laolaltă țineau o umbră deasă, încă se mai vedea petice de zăpadă. Nici acolo unde reușea să ajungă, lumina soarelui nu avea nici putere, nici căldură. Soarele palid se înălțase deasupra copacilor, la răsărit, dar lumina lui era oarecum întunecată, ca și cum s-ar fi amestecat cu umbra. Era o dimineață tulbere, numai bună pentru gânduri neplăcute.

Din instinct, băiatul atinse coada săgeții; era pregătit să o ridice și să și-o lipească de obraz într-o clipă, aşa cum îl învățase Tam. Iarna fusese destul de rea și pe la ferme, mai rea decât oricare dintre cele de care-și amintea fie și cei mai bătrâni din sat, dar pesemne că în munți fusese și mai cumplită, dacă era

să se ia după numărul de lupi care fuseseră silii să năvălească în Ținutul celor Două Râuri. Lupii atacau periodic țarcurile de oi și străpungeau cu colții pereții grăduriilor, ca să ajungă la vite și la cai. Ba oile mai fuseseră atacate și de urși, deși nimenei nu-i mai văzuse prin acele locuri de ani întregi. Dacă ieșeai din casă după lăsarea întunericului, nu mai erai în siguranță. Oamenii cădeau pradă fiarelor la fel de des ca oile și asta nu întotdeauna după asfințit.

Tam mergea cu pași mari de cealaltă parte a Belei, sprijindu-se în suita ca într-un toiac, nebăgând în seamă vântul care-i făcea mantia maronie să fluture ca o flamură. Din când în când, atingea ușor soldul iepei, ca să-i amintească să-și continue drumul. Cu pieptul său puternic și cu fața lată, oferea concretețe atmosferei acelei dimineti, ca o stâncă nemîscată, în mijlocul unui vis vag. Deși obrajii săi arși de soare erau ridăți, iar părul nu mai avea decât câteva șuvițe negre printre cele cărunte, era în el un sămbure de duritate, de parcă nici măcar un potop nu l-ar fi putut culca la pământ. Acum păsea netulburat pe drum. Fie, părea să spună mersul său, deci fiecare cresător de oi trebuie să se păzească de urși și de lupi, dar fiarele ar face bine să nu încerce să-l opreasca pe Tam al'Thor din drumul spre Emond's Field.

Tresăring cuprins de un sentiment de vinovătie, Rand se întoarse cu ochii la partea sa de drum; calmul lui Tam îi aduse aminte de sarcina pe care o avea. Era cu un cap mai înalt decât tatăl său, mai înalt decât oricare alt bărbat din ținut, și nu prea semăna cu Tam, decât poate la lățimea umerilor. Ochii săi cenușii și nuanța roșiatică a părului erau o moștenire de la mama sa, din căte îi spusese Tam. Ea nu fusese dinspre partea locului, iar Rand nu prea își mai amintea decât de zâmbetul de pe chipul ei; totuși, în fiecare an îi punea flori pe mormânt – și primăvara, la sărbătoarea Bel Tine, și vara, la Ziua Soarelui.

În căruță care înainta legănat se aflau două butoiășe cu rachiul de mere, făcut de Tam, și opt butoaie ceva mai mari cu cidru, care, după o iarnă întreagă de îngrijiri, de-abia prinse puțină tărie. În fiecare an, Tam venea cu aceste produse la hanul Izvorul de Vin, dăruindu-le pentru sărbătoarea de Bel Tine; aşa că, după cum o declarase, nu avea de gând nici în această primăvară să se lase intimidat de lupi sau de vântul

rece. Chiar și aşa, nu mai fuseseră în sat de săptămâni întregi. Nici măcar lui Tam nu prea-i venea să călătorească mult zilele astea. Totuși, el își dăduse cuvântul că va aduce rachiul și cidrul, deși întârziase chiar până în ajunul sărbătorii. Pentru Tam era important să-și țină cuvântul. Rand era pur și simplu fericit să plece de la fermă, aproape la fel de fericit ca și pentru faptul că venise ziua de Bel Tine.

În timp ce Rand supravegheea partea sa de drum, începu să-l încerce o senzație, din ce în ce mai intensă, că îl urmarea cineva. O vreme, încercă să n-o bage în seamă. Printre copaci nu se mișca nimic și nu se auzea decât zgomotul vântului. Dar senzația nu numai că persista, ci devinea și mai puternică. Părul de pe brațe i se ridicase; pielea îl mâncă, de parcă îl durea ceva pe dinăuntru.

Nervos, el își schimbă poziția arcului, ca să se poată scăripina, și-și spuse că ar fi cazul să nu-și mai facă idei. Nu era nimic în pădure pe partea lui de drum, iar dacă ar fi fost ceva pe cealaltă parte, i-ar fi spus Tam. Aruncă o privire peste umăr... și clipe surprins. Pe drum, la nu mai mult de douăzeci de lungimi în spate, o siluetă călare, învăluită în mantie, îi urmărea. Și calul, și călărețul erau la fel de întunecați, de un negru mat și fără strălucire.

Obișnuința, și nimic altceva, îl împiedică să se opreasca în loc în timp ce privea.

Mantia călărețului îl învăluia din cap până în picioare; gluga îi venea mult peste față, aşa că nu se vedea nimic din el. Rand se gândi în treacăt că era ceva ciudat în înfățișarea călărețului; însă ceea ce-l fascina cu adevărat era deschizătura umbrătă a glugii. Nu reușea să zărească decât foarte vag conururile feței, dar avea senzația că privea drept în ochii necunoscutului. Și nu-și putea lua privirea de la el. Stomacul i se strânse de neliniște. De sub glugă nu se zarea decât o umbră, dar simți un val de dușmanie care-l lovi atât de puternic, de parcă ar fi văzut limpede un chip schimonosit de ura față de toate făpturile vii, și mai ales față de el. Față de el, mai presus de orice.

Dintr-o dată lovi o piatră cu călcâiul și se împiedică, luându-și ochii de la Călărețul cel Întunecat. Arcul îi căzu pe drum și

numai faptul că întinsese mâna și se prinse de frâul Belei îl opri să nu se prăvălească și el pe spate. Sforăind surprinsă, iapa se opri, întorcându-și capul să vadă cine o prinse. Tam se încruntă la el peste spinarea Belei:

– Ei, băiete, ai pătit ceva?

– E un călăreț, zise Rand gâfăind, în timp ce se îndrepta din spate. Un străin, care ne urmărește.

– Unde? întrebă bărbatul mai vârstnic, ridicându-și sulița cu vârful lat și privind în urmă cu mare grija.

– Acolo, pe...

Dar Rand tăcu brusc, odată întors spre locul în care se uitase ceva mai devreme. Drumul din spatele lor era gol. Neîncrezător, el privi în pădure, pe ambele părți ale drumului. Copacii cu crengi goale nu ofereau niciun loc bun pentru o ascunzătoare, și totuși nici urmă de cal sau călăreț. Băiatul prinse privirea nedumerită a tatălui său.

– Era acolo. Un bărbat într-o mantie neagră, pe un cal negru.

– N-aș vrea să-ți pun cuvântul la îndoială, băiete, dar atunci unde a dispărut?

– Nu știu. Dar era acolo.

Dintr-o mișcare, Rand își ridică arcul și săgeata care-i căzuseră. Într-o clipă, cercetă penele din coada săgeții, apoi o puse la loc în arc și-l încordă pe jumătate. Apoi însă se opri. Nu avea în ce să țintească.

– Zău că era.

Tam își clătină capul cărunt.

– Ei, dacă zici tu, băiete. Atunci hai să vedem. Un cal lasă urme de copite, chiar și pe pământul asta bătătorit.

O apucă spre spatele căruței, cu mantia fluturându-i în vânt.

– Dacă le găsim, atunci știm sigur că a fost. Dacă nu... mă rog, în zile ca asta orice om poate avea vedenii.

Brusc, Rand își dădu seama ce fusese în neregulă cu călărețul (pe lângă faptul că apăruse într-un chip atât de ciudat). Vântul care-i biciuia și pe el, și pe Tam nu-i mișcase acestuia nici măcar una dintre cutetele mantiei. Dintr-o dată, băiatului i se uscă gura. Pesemne că i se păruse. Tatăl său avea dreptate. O dimineață ca asta putea să facă pe oricine să aibă vedenii.